

V. J. J. J.

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 37

Utkommer hver
måned

Oktober 1933

Utgiver og redaktør:
Sogneprest Slaattelid
Davik

4. årg.

Bønn om en fast tro.

O, allmechtige Gud, du som har lært oss at uten tro kan vi ikke behage dig; giv mig denne kostelige gave: en fast overbevisning om de ting som vi ikke ser, så jeg med glede mottar og adlyder alt det som du vil jeg skal tro og gjøre. Giv at denne hellige troens gave alltid må være min sjels faste og urokkelige anker, så jeg i trygghet kan overvinne de stormer som møter mig på livets ville hav, og alltid klynger mig til dig, du som er mitt ophav og mitt mål, og så tilslutt får se dig ansikt til ansikt der oppe hvor vi ikke lenger skal tro, men se. For Jesu Kristi, vår Herres skyld. Amen.

Guds godhet.

Mel.: Saligheten er oss nær.

Hvert et lys i livets natt,
hver en trøst i livets smerte,
hver en glede i mitt hjerte,
hver en sjels og legems skatt,
alt hvad skjønt vårt hjerte skuer,
alt hvad herligt ånden vet,
alt hvad mildt i hjertet luer,
skapte, Gud, din kjærlighet.

Den er alt det godes rot,
den er alt det sannes kilde,
den utvelder årle, silde
i en klar og deilig flod,
gjennomstrømmer livet stille,
gjør det fruktbart, smukt og rikt,
later himlens stråler spille
på dets blomster yndeligt.

Ja, du store milde Gud!
Du ved faderkjærligheten
skaper atter her et Eden,
sletter synd og sorger ut.

Også mig, den store synder,
frelste du i Jesu navn,
og mitt liv, mitt alt, jeg finner
i din gode faderfavn.

Wexels.

De gamles bønn.

Bli hos oss; ti det lider mot aften
og dagen helder. Luk. 24, 29.

Slik bad disiplene i Emmaus. Jesus hadde møtt dem med sin tukt og trøst, så deres hjerter var blitt brennende i dem. Nu lot han som han vilde gå videre. Men de kunde ikke undvære ham, og ønsket og bad at han vilde bli hos dem. Og han hørte deres bønn. —

Og slik er det blitt slekt efter slekt. I alle sprog, hvori der bedes, der bedes der om dette. Og særlig er denne bønn blitt de gamles bønn. Når det lider mot aften med livets lange dag, da kommer en i mange måter tung og besværlig tid. Det er ikke lett å bli gammel. Alle organer, alle livsfunksjoner, både åndelige og legemlige, svekkes mere og mere. Der blir også ofte tomt og ensomt omkring en; for den tid man tilhører og hvori man har sine røtter, svinner litt efter litt, og en ny slekt med andre forhold vokser op. Man har ikke lenger lett for å finne sig tilrette. Man føler sig ikke hjemme i alt dette nye. — Nei, det er ikke lett å bli gammel. —

Det er kun én ting, en eneste ting, som kan bære gjennom disse år og legge lys og varme over en ellers mørk og kald tid: det er troen på Jesus Kristus. Har jeg trådt ham nær under livets vandring, har mitt hjerte lært å tro på ham, har han fått tukte og trøste og gjort mitt hjerte brennende for

ham, — da blir det en vedholdende bønn: Herre, bli hos mig! Du ser jo at aftenen er kommet med mørke og kulde. Herre, bli hos mig; jeg kan ikke undvære dig, bli hos mig og led mig hjem til dig. Vi tør si at ingen slik bønn blir ubønhørt. De gamle som ber således av hjerte, de får oppleve at Guds kraft fullkommes i deres skrøpeligheit. Deres hjerter får litt av himlens varme glød i sig. Og denne glød kan stråle ut fra en gammel skikkelse og legge litt glans fra oven over et slitt og rynket gammelt ansikt.

Derfor: La oss gamle ikke bli trett av å be: Bli hos oss, for det lider mot aften og dagen helder. Denne bønn skal bli hørt. Vår trofaste frelser skal være oss nær i vår livsaften og tilsist føre oss gjennom dødens natt til evighetens lyse morgen. Amen.

(Fra B. og H.)

Tvo kyrkjeferder.

Det var søndag den 29. oktober 1876. Det skulde vera gudsteneste i Rugsund, og på Totland var eit barn som skulde til dåpen.

Folk på nordsida var i den tidi flittige å fara til kyrkje, når veret tillet det. Og mange eldre no talar med rørsle og glede um slike kyrkjeferder i sumarsol og festglans. Kanhenda låg fjorden stavstille og blenkte i morgonsoli, eller austanvinden fyllte segli, so ein slapp å ro. Fjorden var ikkje dryg i slikt eit ver. Snart svinga ein um odden og kyrkja låg der med helg og høgtid yver seg. So bauta ein seg fram millom alle båtane, og kjenningar, slekt og vener møttest. Og etter gudstenesta bar det so heimyver, kanhenda for ein strykande solgangsvind. Inkje under at slike kyrkjereiser låg lysande i minnet seinare. Men ikkje alltid var fjorden so grei. Og stykket millom Rugsund og Totland er serleg kjent for å vera vondt å fara i uver. Mangein kyrkjebåt og mangt eit gravfylgje har fått røyna det. Men dei tok ut um det såg nokso ruskutt ut, serleg um det skulde vera barnsøl, slik som denne oktober-dagen.

Denne søndagen var det liten hugnad å taka ut. Nordvesten gjekk med harde elingar, som sette fjorden i rok rett som det var, og dei store hagli sveid og brende. Barselbåten var ein femkeiping med 10 menneskje

umbord. Både karar og kvende var godt vødde med sjøhyre og styvlar. Seglet kom upp, og det bar fort sudetter fjorden. Men midtffjords vart veret hardt. Dei fekk ei fælsleg bye over seg. Dei freista fira seglet; men toget var ikkje til å få laust i ei fart, — det var vel ein av dei mindre sjøvande umbord som hadde fest det — og augneblinken etter låg heile båtfylgjet i sjøen. Ei fjordajekt for framum eit stykke ifrå; dei ropa etter hjelp, men ho for vidare og var snart langt burte. Ved forhøyret seinare fortalde mannskapet, at dei hadde fullt nok med å berga seg sjøve. So kom ein kyrkjebåt frå Rødeggen til. Dei fleste var ikkje å finna. Av dei 10 vart berre desse berga: Mons J. Totland og Erik bror hans og so Marta Skaret, ei tenestgjente frå Vanylven. Dei tvo siste var utan medvit, men livna til att.

Mons Totland var ein kobbe til å symja og hadde greidt seg bra. Han berga ogso Marta Skaret, heldt henne uppe til hjelpi kom. Han hadde set på det alt saman frå fyrst til sist, hadde høyrte skriki ikring seg, hadde set den eine etter den andre verta burte i bårane, hadde sett korleis Pernille Totland som skulde bera barnet, kava seg upp å kvelvet tri gonger med barnet i eine armen, men so vart teki av båra og ikkje sågst meir. Barnet fann dei flytande, men livet var sløkt. — Erik, som og var ein god symjar, fortalde sidan at sjøklædi var so fælt til meins for han, og han arbeidde hardt fyrr han fekk dei av seg. Sidan når han skulde på sjøen tok han aldri oljehyre på seg. —

Dei som kom burt var: Pernille Pedersdtr. Totland, 51 år gamal; Jakob Jakobsson Brobakke, 47 år, og kona hans, Kristiane Rasmusdtr., 44 år; Hans Olsson Totland, 41 år; Olai Eriksson Totland, 20 år; Kristen Valdemarsson Totland, 39 år; og so det vesle barnet. Jakob Brobakke let etter seg 7 born, Hans Totland kone og 2 born, Kristen Totland kone og 3 born.

*

I 1880, den 12. september, gjekk det og gale med ein kyrkjebåt frå Totland. Det var på heimferdi. Dei rodde langsmed landet til Elde. Men so var det yver fjorden, og landsynningen var stiv. Dei var 5 kvinner umbord og so ein gut i konfirmasjonsalderen.

Dei hadde vel gjerne greidd seg um ikkje eine keipen hadde gått sund, so dei ikkje kunde bruka alle årane. Dei freista lensa undan veret, for skavlen var høg og kvass, men berre få famner frå land skar båten full. Det var vanskeleg å koma seg på land nett der, — håle bratte berget radt i sjøen. Av dei 6 som var umbord sette 4 livet til: Bårni Jonsdtr. Rimstad, 25 år gamal; Kristian Pedersson Runshaug, 16 år; Katrina Gjesdal og Synneve Leirgulen. Dei tvo siste er merkeleg nok ikkje nemnde i kyrkjeboki frå den tid. Dei tvo som berga seg i land var Jørgine Rasmusdtr. Rimstad og Oleanna Iversdtr. Runshaug. Dette hende på ei liti vik, tett attmed Rafteviki, millom Totland og Krokepollen. Ulukkesstaden har sidan vorte heitande Likviki.

O. Hausle.

Våre døde.

19. aug.: Elias Larsson Myklebust; e., kårmann, f. 1842; alderdom.
 28. aug.: Ingfred Bottolfsson Sundal; f. 1908; blodsturtning.
 11. sept.: Arne Bergsveinsson Askeland; g. kårmann; f. 1863 på Arnestad i Gloppen; kreft.
 12. sept.: Nille Rasmusdtr. Rødeggen; enkje; f. 1840; alderdom.
 15. sept.: Anna Lem, enkja etter leasman Lem; f. 1858 i Bergen; slag.

Herrens dag skal koma som ein tjuv. 2. Pet. 3, 10.

Notisar.

Basarar: I Hamnen for sjømannsmisjonen kr. 57,00.

Til **redningssaki** kom i 1932 inn frå Bryggja krins og kvinneforeining 218 kr.

Ektevigde: 1. juli i Gloppen: Kåre Kristensson Henden, Gloppen, og Herdis Johansdtr. Maurstad. — 19. august i Davik: Sivert Sivertsson Osmundvag, Selje, og Anna Bergesdtr. Humborstad. — 25. august i Davik: Martines Kristensson Frimannslund og Eva Hansdtr. Indredavik. — 23. september i Totland: Birger Jakobsson Hagen og Marta Larsdtr. Maurstad.

Talet på konfirantar var i år i Davik 18, i Rugsund 13, i Aalfot 5, i Totland 12.

For 100 år sidan: Døde: 2. oktober 1833, Jens Eliassen Hougs, inderst, 44 aar. 6. oktober, ma-

dame Susanne sal: Friis', Rugsund, 85 aar. 15. oktober, Johanne Johnsdatter Davignæs, gaardmandskone, 33 aar, døde i barnsnød uden at blive forløst. 10 oktober, Christie Iversdtr. indre Isene, vilkaarskone, 78 aar. 31. oktober, Ingeborg Pedersdtr. Aasnæss, gaardmandskone, 74 aar. — Ektevigde: 10 okt., Ole Mettenæss, 32 aar, søn til Ole Olsen, og Oline Møklebust, 21 aar, datter til Rasmus Olsen. 23. okt., Rasmus Humborstad, 20 aar, søn til Rasmus Jacobsen, og Ragnhild Isene, 29 aar, datter til Stephen Wilhelmsen yttre Isene.

Davik folkeboksamling har i busjettåret 1932—33 havt 971 utlån, herav til vaksne på sudsida 365 og på nordsida 372, til born 22 og 212; borni i Kjølsdal er soleis dei sværaste til å lesa, ser det ut til. — Når ein har ei boksamling bør ein sjølv sagt nytta henne. For å vekkja interesse skal eg i bladet nemna litt um bøker som er i biblioteket. Av religiøse bøker frå seinare tid kan eg peika på Norborgs »Sjømenn og sjøliv«, ei sers god skildring av norsk sjømannsliv og av sjømannsmisjonen sitt arbeid; Schübeler: »Skipet kaster anker«, handlar um det same, liksom og Schartum's »Fra havn til havn«. Ei interessant skildring frå misjonsmarki gjev Dalland: »Kina under forvandling«, og Sæter fortel i boki »Skrefsrud« um den store Santalmisjonæren. »I sol og vind« av Einrem gjev levande bilæte frå Madagaskar; han skriv framifrå godt, og der er av han fleire bøker i biblioteket. Av Hallesby er der boki um »Barnets liv i Gud« og av Olfert Ricard, som skriv so godt for ungdom, »Ungdomsliv«. Vidare kan eg nemna Hertzbergs »Kirken og folket«, Berggrav: »Krigerliv og religiøsitet«, ei sers interessant skildring frå verdskrigen, Bangs grundige bok um »Hans Nilsen Hauge«; Hauge er og skildra i romantisk form i ei forteljing av Jacob B. Bull. Karl Vold skriv um »Den moderne arbeiderbevegelse og kristendommen«, Paterson-Smyth gjev i »Jesu liv« mange opplysningar som vil vera nye for dei fleste. Det er ei vakker og godt skrivi bok. Det er sjølv sagt mange fleire bøker med religiøst innhald, so her er i boksamlingi ein heil del å finna for dei som har interesse for god lesnad.

Kvittering for kontingent. Kjølsdal: Knut Horn 3 kr., Ole Leite 2. — Oldeide: Johan Oldeide 4, Jakob G. Oldeide, Ingebrigt Oldeide 2. Tytingvåg: Peder Sørvik 1.50, Elling Grindøy, R. Midtvik 2. — Husevåg: Gabriel Husevåg 5, Ole I. Husevåg 3, Gregorius Ramsevik 2, Sivert Ramsevik 2.50. — Gangsøy: Ole Svoren, Ole Gangsøy 2.50. — Nordstrand: Daniel Vemmålsvik 2. — Rimstad: Lars Runshaug, Mons Myklebust 2. — Hamnen: Kristian Hunskaar 3. — Haus: Anders E. Ervik 2. — Leirgulen: Martine Lofnes 2. — Berle: Jens Øvrebø 2, Auton Liset, Andreas Skarstein 2.50. Utanbygds: Andreas Blindheimsvik, Vigma, 2.

Hjarteleg takk til alle.

Gudstenester.

18. s. etter treeining, 15. okt.: Rugsund.
 19. s. etter treeining, 22. okt.: Davik.
 20. s. etter treeining, 29. okt.: Aalfot.
 Bededag, 3. nov.: Rugsund.
 Helgemesse s., 5. nov.: Totland.
 22. s. etter treeining, 12. nov.: Davik.
 23. s. etter treeining, 19. nov.: Rugsund.

Hjelpepresten kjem venteleg til å ha anna arbeid i denne tidi og vert ikkje i Davik.

Jesu navn.

Hvisk det stille, Jesu navn,
 så svinner bort din nød, ditt savn,
 nok du får i dette ene:
 hjertets lengsel — ham å tjene.

Hvisk det stille — å, så ømt,
 vit så hver en synd fordømt
 fra din sjel for dette ene:
 hjertets lengsel — ham å tjene.

Hvisk det, hvisk det så det høres,
 hvisk det og din sjel skal røres,
 fylles, fylles av det ene:
 hjertets lengsel — ham å tjene.

J. B.

Bruk nadveren.

Jesu mening med nadveren kan ikke komme fullt til sin rett hos oss, så sjelden som vi bruker den. I oldkirken var nadveren den egentlige kristne menighetsgudstjeneste. Om den første menighet i Jerusalem står det, at den *hver dag* »søkte templet og brød brødet hjemme«. Såvidt jeg forstår vil det si, at hver dag var de kristne samlet med de andre jøder i templet og der preket apostolene om Jesus. De preket da i en av templets haller, for jøder som for kristne. Men deretter samlet de kristne sig for sig selv. Da hadde de sin spesielle gudstjeneste, og den bestod i å »bryte brødet«, det er: holde nadver. Senere i oldtiden samledes de kristne — ikke hver dag, men hver søn- og heiligdag — i sine kirker. Der holdt de først *ordets* gudstjeneste; ved den var alle tilstede som vilde komme, hedninger, jøder, dåpslæringer og børn. Når den var til ende måtte alle disse gå, bare de voksne kristne blev tilbake. De holdt da sin særlige gudstjeneste, og den bestod i nadveren, som alle tok del i. Selv de syke tok del i den; til dem

blev det i kirken innviede brød og vin båret hjem av presten, for at også de kunde være med. Søndag etter søndag gjentok dette sig. Søndag etter søndag var de kristne først sammen og hørte evangeliet om Herrens liv på jorden, hans forkynnelse og undere. Deretter hadde de møte med den opstandne Herre selv, og han gjorde sin korsdød levende for dem; han gav dem ved brødet og vinen del i det offer han hadde bragt for dem på Golgata.

Når dette gjentok sig søndag etter søndag og alle var levende med, hvor måtte da Jesu død bli skrevet inn i hjertene med uut-slettelige trekk! Og hvor måtte de bli ett — én Herrens kirke samlet om Jesu kors. Dette er noget av det som Jesus tilsikter med sin nadver. Han vil ved den gjøre sin offerdød og det liv han gir så at si til de kristnes daglige brød, som de stadig lever av, og som går liksom over i blodet på dem og forener dem allesammen til ett. Men det opnåes ikke der hvor man bare går til alters et par ganger om året. Skal nadveren gjøre Jesus til de kristnes daglige brød, da må de bruke den ofte.

Vi kan, vi bør begynne å gå litt oftere til alters enn vi før har gjort. Jeg foreslår at vi virkelig gjør det.

Efter sogneprest **Thv. Klavenes.**

Alt!

Nogen rike kjøbmenn var samlet på børsen. »Har De hørt at Wilkens er død?« spurte en. »Hvad sier De? Korngrossereren? Jeg har da nylig sett ham! Når døde han?« spurte en annen. »For et par dager siden.«

En stund var der taushet. Så spurte en av de andre ham som hadde bragt nyheten: »Var han ikke meget rik?« »Jo, han var svært rik.« »Hvor meget efterlot han sig?« »*Han efterlot alt*«, svarte den første alvorlig.

Så blev det ganske stille.

»Nøken kom jeg av moders liv og nøken vender jeg tilbake.«